

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 605

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 9 august 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 250 din 5 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative	2–5
Decizia nr. 252 din 5 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	6–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.072. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului de importanță comunitară ROSCI0223 Sărăturile Ocna Veche	9
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 16 iulie 2013 în Cauza Bălțeanu împotriva României	10–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 250**

din 5 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, excepție ridicată de Vasile Zavalnitchi și Raisa Nica în Dosarul nr. 20.479/3/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.203D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.278D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014, excepție ridicată de Evghenia Sacinschi și Gheorghe Pereverza în Dosarul nr. 24.031/3/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal.

5. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autorii excepției au transmis o cerere prin care solicită judecarea cauzei în lipsă, iar partea Autoritatea Națională pentru

Restituirea Proprietăților a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției.

7. Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.278D/2015 la Dosarul nr. 1.203D/2015, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 14 din 19 ianuarie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Decizia nr. 2.828 din 18 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 20.479/3/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Zavalnitchi și Raisa Nica, cu prilejul soluționării recursului împotriva Sentinței civile nr. 5.701 din 24 septembrie 2014, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal într-o cauză având ca obiect plata unor despăgubiri.

10. Prin Încheierea din 18 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 24.031/3/2014, **Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Evghenia Sacinschi și Gheorghe Pereverza într-o cauză având ca obiect pretenții.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate, stabilind noi reguli privind plata despăgubirilor convenite în temeiul Legii nr. 290/2003, altele decât cele de la data cererii de chemare în judecată, încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii. De asemenea, eșalonarea plății, stabilită prin art. 10 din Legea nr. 164/2014, aduce atingere dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece se produce o discriminare între persoanele beneficiare ale Legii nr. 290/2003. Totodată, susțin că prevederile Legii nr. 164/2014 încalcă dispozițiile constituționale care consacră și garantează dreptul de proprietate privată și creanțele asupra statului. Persoanele îndreptățite la despăgubiri sunt titulare ale unui drept de creanță, care, în accepțiunea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, constituie un „*bun*”, astfel încât acestea pot pretinde că au cel puțin „*o speranță legitimă*” de a redobândi efectiv dreptul de proprietate.

12. De asemenea, în opinia autorilor excepției, este vădit neconstituțională eșalonarea plății despăgubirilor pe o perioadă de 5 ani, având în vedere că măsurile instituite prin Legea nr. 164/2014 nu pot justifica „accelerarea și finalizarea” procesului de soluționare a cererilor formulate în baza Legii nr. 290/2003, aceasta cu atât mai mult, cu cât noile prevederi legale nu fac distincție între persoanele care au obținut o hotărâre a Comisiei Municipiului București sau a comisiilor județene prin care le-au fost deja acordate despăgubirile convenite și cele ale căror cereri nu au fost soluționate de comisii. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 528/2013 prin care s-a constatat neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 care prevedea eșalonarea plății despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 9/1998 și a Legii nr. 290/2003 pe o durată de 10 ani.

13. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

14. **Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal** consideră că prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 164/2014 pot fi considerate ca neconstituționale, din perspectiva art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece, în absența unei distincții în privința normelor de drept material și procedural la care fac referire, ele pot determina eventuala prematuritate a acțiunilor în justiție, în baza unei prevederi legale care nu se afla în vigoare la momentul sesizării instanței. În același sens, prin analogie, face referire la raționamentul dezvoltat în cuprinsul paragrafelor 42 și următoarele din Decizia Curții Constituționale nr. 88/2014 prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România. Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 10, coroborat cu art. 3 alin. (2) din Legea 164/2014, instanța judecătorească apreciază că eventuala compatibilitate a acestora cu dreptul de proprietate, respectiv cu garanțiile constituționale ale art. 44, se impune a fi analizată de la caz la caz, în funcție de justificarea oferită de debitor, dar și de situația concretă a creditorului, neputându-se concluziona, *de plano*, în sensul neconstituționalității acestora. În același sens, prin analogie, pot fi reținute considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 31/2015 și nr. 528/2013 și ale Deciziei Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragraful 51.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care precizează că normele de procedură criticate se aplică numai pentru viitor, și nu retroactiv,

reținând că unul dintre principiile ce guvernează ordinea de drept statuează că normele de procedură se aplică imediat cu privire la toate cauzele pendinte în momentul intrării lor în vigoare. Cu privire la pretinsa critică de neconstituționalitate a art. 10 din Legea nr. 164/2014 prin raportare la art. 44 din Constituție, menționează că problema de drept a plății eșalonate a mai fost supusă controlului de constituționalitate în raport cu critici similare, iar Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale care prevăd măsuri de eșalonare. Reținând, în esență, că, prin mecanismul de actualizare a sumelor ce trebuie plătite de către stat cu indicele prețurilor de consum, se asigură executarea integrală a despăgubirii, acordând totodată statului posibilitatea să identifice resursele financiare necesare achitării acestor sume. Totodată, s-a arătat că adoptarea unor măsuri de eșalonare contribuie la rezolvarea unei situații extraordinare, prin reglementarea unor măsuri cu caracter temporar. Măsurile instituite urmăresc un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — plata eșalonată a despăgubirilor în cauză. În plus, măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata despăgubirilor, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de criză națională și internațională. Consideră, de asemenea, că prevederile de lege ce fac obiectul excepției nu reprezintă o încălcare a accesului liber la justiție, deoarece legea prevede posibilitatea persoanei îndreptățite de a se adresa instanței judecătorești atât în cazul în care este nemulțumită de soluția dată, cât și în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute de lege, iar suspendarea executării silite reprezintă efectul legal inerent al plății eșalonate, stabilită de legiuitor. Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu instituie un tratament discriminatoriu, norma fiind aplicabilă tuturor destinatarilor săi.

17. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 sunt constituționale. În Dosarul nr. 1.278D/2015, Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 nu sunt de natură a aduce atingere principiului neretroactivității legii, întrucât prevederile supuse controlului de constituționalitate se aplică după intrarea acesteia în vigoare, având domeniul lor propriu de aplicare. Un act normativ nou (în speță, Legea nr. 164/2014) nu face altceva decât să refuze supraviețuirea anumitor dispoziții din legislația anterioară în materie și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare. Referitor la criticile de neconstituționalitate ce privesc soluția legiuitorului de eșalonare a despăgubirilor pentru o perioadă de 5 ani, menționează că măsurile instituite nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate privată. Astfel, prin instituirea unei noi proceduri de stabilire și acordare a despăgubirilor, precum și de plată a sumelor de bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 164/2014 și a sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești, în tranșe anuale egale, în termen de 5 ani, nu se aduce atingere dreptului de proprietate privată în substanța sa, atât timp cât printr-un act al instanței dreptul nu este suprimat. Stabilirea conținutului și a limitelor dreptului de proprietate constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție. Noile dispoziții conduc la acordarea despăgubirilor în 5 tranșe, mod diferit față de cel stabilit în temeiul vechii legi, însă această măsură este justificată și de contextul economico-financiar cu care se confruntă statul. În plus, normele criticate nu neagă dreptul beneficiarilor la plata despăgubirilor, ci instituie aplicarea unui nou sistem de acordare a acestora.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosare, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 15 decembrie 2014, prevederi care au următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (2): „*Dispozițiile prezentei legi referitoare la plata despăgubirilor se aplică cererilor soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, pentru care nu s-a efectuat plata, cererilor nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, precum și cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, având ca obiect acordarea de despăgubiri în baza Legii nr. 9/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare.*”;

— Art. 10: „(1) *Plata despăgubirilor stabilite prin actele administrative prevăzute la art. 9 lit. a) și b) se efectuează în ordinea cronologică a emiterii acestora, în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2015.*

(2) *Plata despăgubirilor stabilite prin actele administrative prevăzute la art. 9 lit. c) și d) se efectuează în ordinea cronologică a emiterii acestora, în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu anul următor emiterii deciziilor de validare.*

(3) *Plata sumelor de bani stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile sau, în cazul proceselor începute după data de 15 februarie 2013, rămase definitive, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se efectuează în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2015.*

(4) *Sumele neplătite, aferente hotărârilor judecătorești prevăzute la alin. (3) și actelor administrative prevăzute la art. 9 lit. a) și b), se actualizează cu indicele de creștere a prețurilor de consum pentru perioada de la momentul rămânerii irevocabile/definitive, respectiv al emiterii acestora, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, și constituie obligații de plată, în tranșe, în condițiile prezentei legi. Actualizarea sumei se face prin decizie a președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.*

(5) *Sumele aferente actelor administrative prevăzute la art. 9 lit. c) se actualizează prin decizia de validare cu indicele de creștere a prețurilor de consum, pentru perioada de la momentul emiterii hotărârilor până la data intrării în vigoare a prezentei legi, și constituie obligații de plată, în tranșe, în condițiile prezentei legi.*

(6) *Pentru fiecare tranșă anuală, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților emite un titlu de plată. Titlul de plată, în*

original, se comunică, în cel mult 5 zile de la emitere, Ministerului Finanțelor Publice și persoanelor îndreptățite.

(7) *Cuantumul unei tranșe anuale nu poate fi mai mic de 20.000 lei. În cazul în care suma ce trebuie plătită este mai mică decât 20.000 lei, aceasta va fi achitată integral, într-o singură tranșă.*”

21. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și în art. 44 privind dreptul de proprietate privată. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, privind dreptul la respectarea bunurilor.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar instanța de contencios constituțional a respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate (a se vedea deciziile nr. 855 și nr. 865, ambele din 10 decembrie 2015, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 4 martie 2016, deciziile nr. 14 și 15, ambele din 19 ianuarie 2016, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 22 martie 2016, Decizia nr. 120 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 20 mai 2016, Decizia nr. 133 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 16 mai 2016, și Decizia nr. 173 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 17 mai 2016). Astfel, Curtea Constituțională a reținut că, recunoscând dreptul la despăgubire născut sub imperiul vechii legi, prevederile legale criticate, care instituie reguli privind plata despăgubirilor, nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile. În acord cu jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (a se vedea, de exemplu, deciziile nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002, nr. 458 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2004, sau nr. 294 din 6 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 29 septembrie 2004).

23. Curtea a constatat că ipoteza avută în vedere de prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 164/2014 este aceea a unei obligații neexecutate, deci a unei situații juridice în curs, față de care noua reglementare nu poate fi decât imediat aplicabilă. Totodată, Curtea a observat că prevederile de lege criticate dispun pentru viitor, urmând a fi aplicate de la data intrării în vigoare a Legii nr. 164/2014, respectiv 18 decembrie 2014.

24. Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014, formulată din perspectiva eșalonării plății despăgubirilor pe o perioadă de 5 ani, în raport cu art. 44 din Constituție, Curtea a reținut că mecanismul eșalonării plății, ca modalitate de executare, poate fi considerat ca fiind în concordanță cu considerentele consacrate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă sunt respectate anumite condiții: tranșe de efectuare a plăților intermediare precis determinate, termen rezonabil de executare integrală, acoperirea eventualei devalorizări a sumei datorate (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 602

din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 18 noiembrie 2015).

25. Curtea a constatat că prevederile art. 10 din Legea nr. 164/2014 îndeplinesc aceste condiții, stabilind o perioadă de 5 ani pentru eşalonarea plății, precum și obligația de actualizare a sumelor neplătite cu indicele de creștere a prețurilor de consum. Măsura instituită poate fi considerată, așadar, de natură a menține un just echilibru între interesele debitorului — stat și cele ale creditorului — persoană îndreptățită la despăgubiri, de vreme ce persoana îndreptățită nu suportă o sarcină disproporționată și excesivă în privința dreptului său de a beneficia de despăgubirile acordate prin lege.

26. În plus, astfel cum rezultă din expunerea de motive la Legea nr. 164/2014, Curtea a observat că evaluările Guvernului privind impactul financiar asupra bugetului se referă la o perioadă de 5 ani de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, astfel încât și din acest punct de vedere este justificată instituirea unui termen de 5 ani pentru eşalonarea plății despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 9/1998.

27. În ceea ce privește constituționalitatea eşalonării plății unor sume datorate de stat, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 897 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2013, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, și Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010. Curtea a statuat că eşalonarea, pe o durată de 5 ani, a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar sunt constituționale. De asemenea, prin Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, Curtea a statuat că executarea eşalonată a unor titluri executorii ce au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Zavalnitchi și Raisa Nica în Dosarul nr. 20.479/3/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și de Evghenia Sacinschi și Gheorghe Pereverza în Dosarul nr. 24.031/3/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

28. Pe cale de consecință, Curtea a constatat că eşalonarea pe o perioadă de 5 ani a plății sumelor reprezentând despăgubiri, fiind o măsură de natură a păstra un just echilibru între interesele persoanelor îndreptățite la despăgubire și interesul general al colectivității, urmărește principiile stabilite în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel încât nu se poate considera că prin această măsură statul afectează esența dreptului de proprietate privată al beneficiarilor de despăgubiri în temeiul Legii nr. 9/1998 și al Legii nr. 290/2003. Aceasta cu atât mai mult cu cât statul, prin caracterul său social, valoare constituțională instituită de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, are obligația de a imprima acțiunilor sale cu caracter economic un conținut just proporționat, astfel încât să asigure tuturor cetățenilor săi exercitarea efectivă a tuturor drepturilor și libertăților lor fundamentale.

29. De asemenea, referitor la invocarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa, că aplicarea unui regim juridic temporal diferit nu poate crea o stare de discriminare între diverse persoane, în funcție de actul normativ incident fiecăreia. Faptul că, prin succesiunea unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective (a se vedea în acest sens Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996). Altfel spus, raportat la situația de față, inegalitatea de tratament juridic prin comparație cu acele persoane care au beneficiat de plata despăgubirilor anterior intrării în vigoare a Legii nr. 164/2014 nu reprezintă un viciu de neconstituționalitate, fiind rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea principiului *tempus regit actum*.

30. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea în prezentele cauze.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 252

din 5 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Gheorghe Ciupercă în Dosarul nr. 5.211/279/2014 al Judecătoria Piatra-Neamț și care formează obiectul Dosarului nr. 1.294D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Precizează că procedura de soluționare a plângerii împotriva încheierii de carte funciară, a acțiunii în justificare tabulară, în rectificare, precum și prestație tabulară are un caracter necontencios, iar lipsa calității procesuale a oficiului teritorial de cadastru nu are semnificația încălcării art. 16 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 24 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 5.211/279/2014, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul Gheorghe Ciupercă într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva încheierii de carte funciară.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate creează o discriminare între persoanele fizice și juridice care apelează la justiție, în condițiile art. 31 alin. (3) și (4) din Legea nr. 7/1996, și persoanele care se consideră vătămate în drepturile lor și se pot adresa instanței judecătorești, în temeiul art. 1 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Autorul excepției consideră că se creează o discriminare între persoanele care apelează la servicii publice de publicitate imobiliară și Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară (OCPI), instituție publică care, în concepția legiuitorului, nu poate sta în judecată și nu răspunde în fața legii pentru actele sale abuzive. În opinia autorului excepției, textul de lege criticat situează OCPI și Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară (ANCPPI) mai presus de lege, în raport cu persoanele fizice sau juridice care apelează la serviciile acestora. Astfel, neavând calitate procesuală pasivă, actele lor scapă controlului judecătoresc, iar persoanele vătămate în drepturile lor nu au posibilitatea să își apere dreptul încălcat.

6. **Judecătoria Piatra-Neamț** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reținând că premisa susținută de autorul excepției, în sensul că persoanele care solicită înscrierea sau radierea din cartea funciară se află în aceeași situație juridică cu cea a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară, este eronată. Astfel, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară este investit să îndeplinească un serviciu de interes public, iar persoanele fizice și persoanele juridice vizate de ipoteza textului de lege sunt titulare ale dreptului, ce au solicitat efectuarea unei operațiuni juridice. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Or, având în vedere dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 7/1996, potrivit cărora „*Încheierea se comunică celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, cu privire la imobilul în cauză...*”, aceste persoane nu se află în aceeași situație juridică cu cea a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară și nici cu alte persoane care intră sub incidența Legii nr. 554/2004 și, prin urmare, tratamentul juridic aplicat acestora nu poate fi decât diferit.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 32 din Legea nr. 7/1996 este neîntemeiată, invocând Decizia nr. LXXII (72) din 15 octombrie 2007, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că, în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară, întemeiate pe dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996, republicată, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară nu are calitate procesuală pasivă, întrucât instanța nu trebuie să stabilească existența sau inexistența unui drept al Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară, ci doar legalitatea și temeinicia încheierii date în cauză; acesta nu poate fi citat ca parte în proces, singurele persoane susceptibile să aibă calitate fiind cele prevăzute de dispozițiile art. 50 alin. (1) din Legea nr. 7/1996, republicată, respectiv persoanele interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară. Contrar celor susținute de autorul excepției, dispozițiile art. 31 din lege oferă posibilitatea celui interesat de a formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere a înscrierii în cartea funciară, ce se soluționează de registratorul-șef, iar împotriva încheierii registratorului-șef se poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială se află imobilul. În ceea ce privește raportarea de către autorul excepției la prevederile Legii nr. 554/2004, precizează că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției, astfel cum s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 81 din 25 mai 1999.

9. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 32 din Legea nr. 7/1996 sunt constituționale. Invocă Decizia nr. 72 din 15 octombrie 2007, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, admitând recursul în interesul legii, a hotărât că, în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară, întemeiate pe dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară nu are calitate procesuală pasivă. În acest context, apreciază că dispozițiile art. 32 din Legea nr. 7/1996, republicată, dau expresie caracterului necontencios al procedurii de înscriere în cartea funciară reglementate de Legea nr. 7/1996 și nu creează discriminări între persoanele care se adresează Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară, din moment ce acestea se aplică tuturor destinatarilor prevăzuți în ipoteza normei. Principiul egalității în fața legii presupune egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Legiuitorul a asigurat cadrul legal ce permite aplicarea unui tratament egal tuturor persoanelor fizice aflate în situații juridice similare, în cazul de față părților implicate în soluționarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară, a acțiunii în justificare tabulară, în rectificare, precum și prestație tabulară. Nerecunoașterea calității procesuale pasive a oficiului teritorial în soluționarea cererilor menționate nu este de natură să afecteze constituționalitatea textelor respective. În privința comparației realizate de autorul excepției între destinatarii normei criticate și ai altor acte normative, sub aspectul posibilității acestora de a sesiza instanța de judecată în temeiul Legii nr. 554/2004, precizează că nu există discriminare, în condițiile în care cele două proceduri — cea contencioasă (reglementată prin Legea nr. 554/2004) și cea necontencioasă (prevăzută de Legea nr. 7/1996) — se desfășoară după reguli diferite. Or, „violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 685 din 28 iunie 2012. În plus, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.”* Din perspectiva celor expuse, în realitate, critica de neconstituționalitate este dedusă din compararea prevederilor de lege criticate cu alte acte normative care prevăd posibilitatea formulării unor cereri de chemare în judecată împotriva autorităților publice. Cu privire la acest aspect, în jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 486/2003, s-a stabilit că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din aceasta comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. În caz contrar, se ajunge la concluzia ca, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 7 februarie 2013. Curtea observă că, ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 7/1996 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 septembrie 2015, fiind păstrată atât numerotarea, cât și soluția legislativă. Prevederile art. 32 din Legea nr. 7/1996 au următorul cuprins: *„Soluționarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară, a acțiunii în justificare tabulară, în rectificare, precum și prestație tabulară se face fără citarea oficiului teritorial.”*

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție privind egalitatea în drepturi, art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 paragraful 2 din Protocolul nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

14. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 32 din Legea nr. 7/1996 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 73 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 12 mai 2016, instanța de contencios constituțional a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate cu acest obiect. Cu acel prilej, Curtea a reținut că textul de lege criticat a fost introdus în Legea nr. 7/1996 în anul 2010, după ce în 2007, ca urmare a interpretărilor divergente existente în jurisprudența instanțelor judecătorești în ce privește calitatea procesuală pasivă a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară în cauzele ce au ca obiect plângerile împotriva încheierilor de carte funciară, Înalta Curte de Casație și Justiție a soluționat un recurs în interesul legii introdus în scopul stabilirii unei soluții unitare la această problemă. Astfel, prin Decizia nr. 72 din 15 octombrie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară nu are calitate procesuală pasivă în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară întemeiate pe dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996, adică cele referitoare la căile de atac împotriva încheierilor date cu privire la cererile de înscriere în cartea funciară.

15. Prin decizia menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție a confirmat soluția acelor instanțe judecătorești care au apreciat că, din moment ce în cauzele care au ca obiect plângeri formulate împotriva încheierilor de carte funciară instanța nu trebuie să stabilească existența sau inexistența unui drept al Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară, ci doar legalitatea și temeinicia încheierii date în cauză, acesta nu poate fi citat ca parte în proces, singurele persoane susceptibile să aibă calitate procesuală fiind cele interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară.

16. Ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2010 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, a fost introdus art. 50¹, care, după republicarea Legii nr. 7/1996, a devenit art. 32, criticat în cauza de față.

17. Curtea a reținut că, potrivit art. 29 din Legea nr. 7/1996, registratorul este investit cu competența de a verifica îndeplinirea unor condiții limitativ enumerate, referitoare la: respectarea condițiilor de formă prevăzute de lege pentru încheierea înscrisului; corectitudinea numelui sau denumirii părților și menționarea codului numeric personal sau, după caz, a numărului de identificare fiscală, codului de înregistrare fiscală ori codului unic de înregistrare; individualizarea imobilului printr-un număr de carte funciară și a unui număr cadastral sau topografic, după caz; existența unei traduceri legalizate, dacă actul nu este întocmit în limba română; existența, după caz, a

unei copii a extrasului de carte funciară pentru autentificare, a extrasului de carte funciară pentru informare sau a certificatului de sarcini ce a stat la baza întocmirii actului; existența dovezii achitării tarifului de publicitate imobiliară; îndeplinirea altor prevederi legale stabilite prin legi speciale, a căror verificare se află în competența registratorului.

18. Din această enumerare rezultă că este vorba despre verificarea unor informații cu caracter obiectiv, care presupune activități de confruntare a actelor depuse de solicitant cu exigențe legale clare, explicite și a căror neîndeplinire apare cu ușurință ca evidentă. Așadar, registratorul nu efectuează o analiză internă, subiectivă a cererii, ci se limitează la a cerceta dacă este întrunit un anumit set de condiții, strict și inechivoc prevăzute de lege.

19. Potrivit art. 30 din Legea nr. 7/1996, dacă registratorul constată că actele depuse în justificarea cererii de înscriere în cartea funciară, precum și aceasta din urmă nu întrunesc condițiile de formă cerute de lege pentru validitatea acestora, va respinge cererea printr-o încheiere motivată. Aceeași soluție va pronunța și în cazul în care se solicită înscrierea unui act juridic a cărui nulitate absolută este prevăzută în mod expres de lege sau când nu sunt îndeplinite anumite condiții speciale prevăzute de reglementările în vigoare.

20. Persoanele interesate sau notarul public pot formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere, care se soluționează prin încheiere de către registratorul-șef din cadrul oficiului teritorial în raza căruia este situat imobilul. Împotriva încheierii registratorului-șef aceleași subiecte de drept pot formula plângere, care va fi soluționată de judecătoria în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul.

21. Curtea a mai reținut că activitatea oficiilor de cadastru se rezumă la verificarea unor cerințe obiective, rolul acestora fiind de a conferi operațiunii juridice încheiate de părțile raportului juridic generator de drepturi sau obligații susceptibile de a fi înscrise în cărțile funciare un anumit formalism, de natură să consolideze opozabilitatea acestuia față de terți.

22. Deși înscrierea în cartea funciară are, potrivit art. 885 alin. (1) și (2) din Codul civil, caracter constitutiv de drepturi, acest efect este totuși consecința actului juridic încheiat de părți, oficiul de cadastru nefiind parte în acest raport juridic. Ca atare,

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Ciupercă în Dosarul nr. 5.211/279/2014 al Judecătoria Piatra-Neamț și constată că prevederile art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Piatra-Neamț și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului de importanță comunitară ROSCI0223 Sărăturile Ocna Veche

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 106.146 din 11 aprilie 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Adresa Agenției pentru Protecția Mediului Cluj nr. 3.474 din 9 aprilie 2013, Decizia SEA nr. 47/2012 emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Cluj, Avizul Ministerului Culturii nr. 5.279 din 11 septembrie 2015, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 79.096 din 17 septembrie 2015, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 211.344 din 21 septembrie 2015 și Adresa Direcției generale păduri nr. 27.992/DP din 9 octombrie 2015,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului de importanță comunitară ROSCI0223 Sărăturile Ocna Veche, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului de importanță comunitară ROSCI0223 Sărăturile Ocna Veche, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 8 iunie 2016.

Nr. 1.072.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA din 16 iulie 2013 în Cauza Bălțeanu împotriva României

(Cererea nr. 142/04)
Strasbourg

Devenită definitivă la data de 16 octombrie 2013

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.
În Cauza Bălțeanu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Corneliu Bîrsan, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 25 iunie 2013,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 142/04 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Viorel Bălțeanu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 22 octombrie 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de domnul Vladimir Florea, avocat în București. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de coagentul guvernamental, doamna Irina Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a susținut, în special, că i-a fost încălcat dreptul la respectarea vieții sale private, că procesul penal împotriva sa nu a fost echitabil și că arestarea sa preventivă a fost prea lungă.

4. La 15 septembrie 2011, capetele de cerere menționate anterior au fost comunicate Guvernului. S-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună (art. 29 § 1).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1973 și locuiește în București. La momentul producerii faptelor, acesta era ofițer de poliție rutieră.

6. La 17 ianuarie 2003, reclamantul și colegul său l-au oprit în trafic pe M.D. și au verificat actele acestuia. Au observat că M.D. nu avea permis de conducere corespunzător pentru tipul de vehicul pe care îl conducea, ceea ce constituia infracțiune. Au confiscat actele de înmatriculare a mașinii și permisul de conducere al lui M.D.

7. La 20 ianuarie 2003, M.D. și R.J. (pasager în vehicul atunci când a fost oprit M.D.) au informat procurorul că reclamantul le ceruse să plătească suma de 10.000.000 lei românești (ROL) pentru a nu continua cercetarea penală împotriva lui M.D. La aceeași dată, procurorul a obținut autorizația Parchetului Național Anticorupție, în temeiul art. 911 și 914 din Codul de procedură penală, de a intercepta convorbirile reclamantului. Acesta a marcat bancnotele pe care M.D. și R.J. le-au adus pentru a plăti mita.

8. R.J. i-a telefonat reclamantului pentru a stabili o întâlnire. Mai târziu, în ziua respectivă, R.J. și M.D. s-au întâlnit cu reclamantul în biroul acestuia (pe care îl împărțea cu alți cinci colegi și cu S.D., superiorul său). La momentul respectiv erau

prezenți doar reclamantul și S.D. Au fost înregistrate atât convorbirea telefonică, cât și conversația din biroul reclamantului.

După ce au plecat R.J. și M.D., procurorul a ajuns la fața locului și a percheziționat biroul reclamantului. A găsit banii pentru mită, pe care îi marcaseră anterior. Reclamantul a negat că a luat bani de la R.J. și M.D. sau că a săvârșit vreo infracțiune.

9. La sfârșitul percheziției, procurorul l-a arestat pe reclamant sub învinuirea de luare de mită pentru a influența favorabil urmărirea penală. În aceeași zi, procurorul a dispus începerea urmăririi penale împotriva reclamantului.

10. La 21 ianuarie 2003, reclamantul a fost arestat preventiv pentru treizeci de zile, la ordinul procurorului. Decizia a fost confirmată de Tribunalul București, prin Încheierea din 11 februarie 2003. Arestarea preventivă a reclamantului a fost ulterior prelungită de Tribunalul București la intervale regulate (la 20 martie 2003, 10 aprilie 2003, 8 mai 2003, 9 septembrie 2003 și 7 octombrie 2003) până la 21 noiembrie 2003, atunci când a fost pus în libertate în temeiul hotărârii asupra fondului, pronunțată de instanța de prim grad de jurisdicție (a se vedea infra, pct. 18).

Reclamantul a contestat fiecare încheiere privind arestarea sa preventivă și s-a opus tuturor cererilor procurorului de a i se prelungi perioada de detenție, dar recursurile sale au fost respinse de curtea de apel. Instanțele au ascultat argumentele prezentate de părți și au ținut seama de probele adunate de acuzare. Pe baza acestora au considerat că existau indicii serioase că reclamantul săvârșise infracțiunea de care fusese învinuit și că, având în vedere natura infracțiunii, gravitatea și impactul acesteia asupra ordinii publice, precum și faptul că reclamantul era ofițer de poliție și fusese învinuit de săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu funcția sa, prelungirea detenției sale era justificată. Pe parcursul examinării fondului cauzei, instanțele au considerat că faptul că prezentarea unor probe noi ar fi putut pune la îndoială modul în care a fost săvârșită pretinsa infracțiune nu influența gravitatea infracțiunii în sine sau impactul său asupra societății (hotărârea definitivă din 3 aprilie 2003 a Curții de Apel București cu privire la recursul împotriva încheierii din 20 martie 2003).

11. La 29 ianuarie 2003, reclamantului i s-a prezentat materialul de urmărire penală.

12. La 3 februarie 2003, procurorul l-a trimis pe reclamant în judecată.

13. În fața Tribunalului București, reclamantul a negat că a luat vreo sumă de bani. Instanța a audiat reclamantul și martorii citați atât de acuzare, cât și de apărare (ședințele din 11 martie și 10 aprilie). În ciuda eforturilor instanței, R.J. nu a putut fi găsită și adusă în instanță pentru a depune mărturie.

Reclamantul a contestat legalitatea înregistrărilor efectuate de procuror și a solicitat parchetului să prezinte autorizația de interceptare și casetele originale (în ședințele din 10 aprilie și 8 mai 2003). Acesta a susținut că, având în vedere că R.J. i-a denunțat procurorului pe „ofițerii de poliție”, era important ca aceasta să fie audiată pentru a clarifica dacă se referise în special la reclamant sau la altă persoană din biroul său. Acesta a subliniat, de asemenea, că din transcrieri reieșea faptul că banii nu au fost găsiți unde se presupunea că i-a lăsat R.J.

14. La 25 aprilie 2003, parchetul a informat instanța că au fost anexate la rechizitoriu casetele și transcrierile acestora și, prin urmare, depozitate la grefa instanței, într-un loc desemnat special. La 5 iunie 2003, procurorul a explicat, în plus, că autorizația emisă în cauză era un document clasificat și, în consecință, nu putea fi prezentată în instanță.

15. Prin hotărârea din 18 iunie 2003, Tribunalul București a examinat probele aflate la dosar, inclusiv transcrierile conversațiilor înregistrate, l-a găsit pe reclamant vinovat și l-a condamnat la o pedeapsă de patru ani închisoare cu suspendare.

Totuși, la 9 septembrie 2003, Curtea de Apel București a desființat hotărârea, deoarece unul dintre judecători a omis să o semneze, și a trimis cauza înapoi la Tribunalul București. Reclamantul a fost menținut în detenție.

16. Tribunalul București nu a considerat necesar să examineze din nou probele furnizate în primă instanță. Reclamantul și-a menținut poziția inițială și a contestat legalitatea interceptării autorizate de procuror la 20 ianuarie 2003. Prin intermediul avocaților apărării, acesta a reiterat solicitarea de a fi prezentată autorizația și de a fi ascultate casetele în ședință publică. Reclamantul a subliniat că vocile de pe înregistrări nu se puteau distinge una de cealaltă și că, în transcrierile conversațiilor înregistrate, atât cuvintele sale, cât și cele rostite de S.D. au fost marcate cu litera „Y”, ceea ce făcea imposibil să se stabilească dacă el sau S.D. era cel care cerea sau accepta mita. De asemenea a susținut că, în transcrieri, nu exista nicio referire explicită la vreo sumă de bani și că nici M.D., nici R.J. nu l-au menționat în declarațiile lor inițiale date poliției, ci mai degrabă au făcut referire la „ofițerii de poliție”.

17. La 18 noiembrie 2003, R.J. a depus mărturie în fața instanței. Aceasta a declarat că nu reclamantul, ci S.D. era cel care i-a cerut banii și i-a dat instrucțiuni unde să îi pună și că reclamantul nu era în birou când a scos banii din buzunar și i-a pus pe masă.

În aceeași ședință, instanța a luat act de faptul că părțile nu au mai solicitat depunerea de probe.

18. La 20 noiembrie 2003, Tribunalul București l-a condamnat pe reclamant pentru luare de mită la o pedeapsă de patru ani închisoare cu suspendare.

Instanța a stabilit faptele pe baza declarațiilor date de martori în ambele serii de proceduri în fața sa (în special de către M.D., R.J., al treilea pasager din vehicul la momentul controlului efectuat de poliție, colegul de echipaj al reclamantului de la acea vreme și S.D.) și a transcrierilor conversațiilor dintre reclamant, M.D. și R.J. Aceasta a constatat că reclamantul i-a invitat pe M.D. și R.J. în biroul lui, a vorbit cu aceștia o vreme și apoi l-a rugat pe M.D. să iasă din birou, în timp ce a continuat să discute cu R.J. R.J. i-a spus reclamantului că avea banii și reclamantul a răspuns „aprobat”. Apoi, aceasta l-a întrebat pe reclamant dacă puteau vorbi în birou și, după ce reclamantul a răspuns afirmativ, a scos banii. Reclamantul i-a spus să pună banii pe o masă de lângă biroul lui. S.D. a participat din când în când la discuție, dar se pare că nu se afla în birou când R.J. a lăsat

banii. Atunci când procurorul a intrat în biroul reclamantului, banii fuseseră găsiți sub o față de masă, pe biroul reclamantului.

Instanța nu a oferit explicații privind propria apreciere a noilor declarații date de R.J. sau privind susținerile conform cărora transcrierile erau neclare.

19. Ambele părți au declarat apel. Reclamantul și-a menținut declarația de nevinovăție. Prin intermediul avocaților săi, acesta a reiterat faptul că, în ciuda cererilor sale repetate, procurorul nu prezentase în instanță autorizația de interceptare și a contestat, din nou, legalitatea înregistrărilor, pentru aceleași motive susținute anterior în fața primei instanțe. De asemenea, a solicitat audierea unui nou martor, dar, la 3 martie 2004, instanța i-a respins cererea, deoarece a considerat că probele prezentate deja erau suficiente.

20. Prin hotărârea din 11 martie 2004, Curtea de Apel București a dispus executarea pedepsei de către reclamant. A menținut restul dispozițiilor deciziei Tribunalului București. Instanța a considerat că faptele stabilite de prima instanță și hotărârea pronunțată de aceasta au fost susținute de probele aflate la dosar, în special de: declarațiile date de R.J., M.D. și cealaltă persoană care era în vehicul la momentul săvârșirii infracțiunii la regimul circulației rutiere; raportul întocmit de procuror la arestarea reclamantului și transcrierile conversațiilor înregistrate. Instanța a considerat că noile declarații date de R.J. nu se coroborau cu restul probelor, în special transcrierile conversațiilor și declarațiile date de M.D. A considerat, de asemenea, că, deoarece S.D. nu se afla în birou atunci când R.J. a înmănat banii (fapt care fusese verificat prin intermediul transcrierilor), marcarea cu „Y” în transcrieri a ambilor agenți de poliție era irelevantă pentru stabilirea faptelor. În cele din urmă, instanța a subliniat că procesul-verbal întocmit de procuror cu privire la interceptări, împreună cu casetele înregistrate, au fost depuse la dosar, astfel cum prevede legea.

21. Reclamantul a formulat recurs. Acesta a reiterat faptul că înregistrarea conversațiilor fusese nelegală și că respectivele casete nu erau autentice și nu ar fi trebuit admise ca probe. De asemenea a declarat că, în niciuna din declarațiile date de M.D. și R.J., nu fusese desemnat ca fiind ofițerul care a primit mita; aceștia au făcut referire doar la „agenții de poliție”.

22. Prin Hotărârea definitivă din 15 iunie 2004, Înalta Curte de Casație și Justiție (fosta Curte Supremă de Justiție) a dispus din nou suspendarea executării pedepsei cu închisoarea la care a fost condamnat reclamantul. Înalta Curte nu a răspuns argumentelor reclamantului referitoare la pretinsa lipsă de legalitate a înregistrărilor.

II. Dreptul intern relevant

23. Legislația în vigoare la momentul evenimentelor referitoare la interceptarea convorbirilor telefonice și modificările aduse legii, care au intrat în vigoare la 1 ianuarie 2004, sunt descrise în *Dumitru Popescu împotriva României (nr. 2) (nr. 71.525/01, pct. 39—46, 26 aprilie 2007)*.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

24. Reclamantul s-a plâns că înregistrarea convorbirilor sale purtate cu terți a fost nelegală și nu a fost autorizată corespunzător, încălcând astfel cerințele art. 8 din Convenție, formulat după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

1. Obiectul cererii

25. Guvernul a susținut că reclamantul nu s-a plâns în mod expres de încălcarea dreptului său la respectarea vieții private, garantat de art. 8 din Convenție. Plângerea acestuia privea numai pretinsa lipsă de legalitate a înregistrărilor, lipsa unei autorizații corespunzătoare și procedura urmată pentru transcrierea conversațiilor înregistrate. În opinia sa, aceste argumente intră sub incidența art. 6 din Convenție.

26. Reclamantul a reiterat că s-a plâns, de asemenea, de maniera în care procurorul a emis autorizația de interceptare.

27. Curtea reamintește că, în hotărârea pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu*, citată anterior, a examinat dreptul intern care reglementează interceptarea convorbirilor telefonice din perspectiva art. 8 din Convenție, inclusiv modul în care erau acordate autorizațiile de interceptare. De asemenea, Curtea observă că, în prezenta cauză, în scrisoarea sa inițială adresată Curții, reclamantul a citat în mod expres art. 8 și a menționat că plângerea sa privește interceptările nelegale ale convorbirilor telefonice.

28. Prin urmare, fără a aduce atingere fondului cauzei, Curtea este mulțumită că modul în care reclamantul a formulat plângerea sa, deși succint, permite Curții să examineze dacă drepturile reclamantului prevăzute la art. 8 au fost garantate efectiv de dreptul intern și respectate de autorități.

În consecință, excepția ridicată de Guvern va fi respinsă.

2. Excepția Guvernului privind nerespectarea termenului de șase luni

29. Guvernul a susținut că reclamantul ar fi trebuit să depună plângerea în termen de șase luni de la data la care a aflat prima dată de interceptare. El a arătat că reclamantul a aflat de interceptare cel mai târziu la 29 ianuarie 2003, deoarece aceasta era data la care i s-a prezentat materialul de urmărire penală. Prin urmare, depunând cererea la 22 octombrie 2003, acesta nu a respectat termenul de șase luni.

30. Reclamantul nu a formulat observații cu privire la acest aspect.

31. Curtea reiterează că, de regulă, termenul de șase luni începe de la data pronunțării hotărârii definitive în procedura de epuizare a căilor de atac interne. Totuși, în cazurile în care este evident de la început că, pentru reclamant, nu este disponibilă nicio cale de atac efectivă, termenul începe de la data actelor sau a măsurilor denunțate sau de la data luării la cunoștință despre actul în cauză sau efectul său asupra reclamantului ori prejudiciul adus acestuia. În plus, art. 35 § 1 nu poate fi interpretat într-o manieră care ar impune unui reclamant să sesizeze Curtea cu plângerea sa înainte ca poziția sa legată de cauză să fi fost stabilită definitiv la nivel intern [a se vedea *Varnava și alții împotriva Turciei* (MC), nr. 16.064/90, 16.065/90, 16.066/90, 16.068/90, 16.069/90, 16.070/90, 16.071/90, 16.072/90 și 16.073/90, pct. 157, CEDO 2009].

32. Curtea observă că, în conformitate cu dreptul intern al statului pârât, interceptările pot fi supuse unei expertize în cadrul procesului împotriva persoanei în cauză. Prin urmare, Curtea nu identifică niciun motiv pentru a exclude posibilitatea ca instanțele interne să declare o interceptare ca fiind nelegală. În acest caz, persoana interesată ar putea solicita despăgubiri în temeiul dispozițiilor generale privind răspunderea civilă delictuală, și anume art. 998—999 din vechiul Cod civil. Mai mult, după 1 ianuarie 2004, Codul de procedură penală a reglementat stocarea informațiilor obținute prin intermediul interceptării convorbirilor telefonice și a conferit instanțelor competența de a dispune distrugerea informațiilor interceptate care nu erau folosite ca probe în dosar. De asemenea, le impunea persoanelor implicate în interceptare și înregistrare obligația de a nu divulga detaliile operațiunii.

33. În plus, instanțele interne ale statului pârât au posibilitatea de a aplica direct dispozițiile Convenției și de a constata, într-o anumită situație, că o anumită dispoziție legală

națională contravine art. 8 din Convenție (a se vedea *Dumitru Popescu*, citată anterior, pct. 101—103).

34. Curtea observă, de asemenea, că o persoană ale cărei drepturi sunt lezate de o interceptare poate solicita instanțelor, printr-o acțiune separată împotriva autorităților, cel puțin ulterior datei de 1 ianuarie 2004, să declare interceptarea nelegală și să îi acorde despăgubiri [a se vedea *Patriciu împotriva României* (dec.), nr. 43.750/05, pct. 86, 17 ianuarie 2012, și, *mutatis mutandis*, *Tokarczyk împotriva Poloniei* (dec.), nr. 51.792/99, 31 ianuarie 2002].

35. Curtea consideră că, în lipsa unor argumente specifice prezentate de Guvern, toate mijloacele de acțiune menționate anterior ar trebuie să fie considerate valabile și în cazul unei persoane care contestă legalitatea unei interceptări. În aceste circumstanțe, alegerea metodelor utilizate aparține în totalitate reclamantului, căruia, dacă a epuizat o cale de atac aparent efectivă și suficientă, nu i se poate reproșa că nu a încercat să facă uz și de alte căi pe care le avea la dispoziție, dar care probabil că nu aveau șanse mai mari de reușită [a se vedea *Aquilina împotriva Maltei* (MC), nr. 25.642/94, pct. 39, CEDO 1999-III].

36. În prezenta cauză, Curtea observă că reclamantul a contestat legalitatea înregistrărilor și acuratețea transcrierilor pe tot parcursul procedurilor interne. În plus, atunci când, la 1 ianuarie 2004, au intrat în vigoare schimbări legislative care au sporit competențele instanțelor privind interceptarea, cauza reclamantului era *pendinte* în fața curții de apel, care avea competența deplină de a examina fondul plângerii sale (a se vedea supra, pct. 19 și următoarele).

În această privință, prezenta cauză diferă în mod esențial de *Begu împotriva României* (nr. 20.448/02, 15 martie 2011), în care Curtea a concluzionat că reclamantul, care fusese condamnat printr-o hotărâre definitivă din 22 decembrie 2003, adică înainte de intrarea în vigoare a noilor prevederi ale Codului de procedură penală, nu avea la dispoziție nicio cale de atac efectivă pentru a se plânga de interceptarea care l-a prejudiciat (a se vedea *Begu*, citată anterior, pct. 147).

37. Rezultă că alegerea făcută de reclamant în prezenta cauză, de a contesta în cursul procesului împotriva sa legalitatea interceptării și a înregistrării secrete a convorbirilor, constituia o cale de atac efectivă, în circumstanțele specifice cauzei. Prin urmare, era logic ca acesta să aștepte rezultatul procedurilor interne, înainte de a depune la Curte plângerea sa în temeiul art. 8.

Excepția preliminară a Guvernului privind nerespectarea termenului de șase luni va fi, așadar, respinsă.

3. Admisibilitatea generală a plângerii

38. Curtea observă că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 a) din Convenție. De asemenea, Curtea constată că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

39. Reclamantul a argumentat că procurorul care a dispus interceptarea și înregistrarea conversațiilor sale nu era un magistrat independent în sensul Convenției. Acesta a reiterat că nu a avut posibilitatea de a asculta casetele în ședință publică. Invocând hotărârile pronunțate în cauzele *Dumitru Popescu* (citată anterior) și *Calmanovici împotriva României* (nr. 42.250/02, 1 iulie 2008), acesta a subliniat că deja Curtea a constatat că sistemul de autorizare a interceptării comunicațiilor existent la momentul faptelor din prezenta cauză nu oferea garanții adecvate împotriva ingerinței arbitrare.

40. Guvernul a susținut că orice ingerință care ar fi putut rezulta în cauză a îndeplinit cerințele art. 8 § 2 din Convenție. În special, aceasta era prevăzută de lege, și anume de art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală, urmarea scopul legitim de a preveni infracționalitatea și era proporțională cu acest scop legitim, având în vedere că interceptarea a fost dispusă pentru

o perioadă de timp foarte scurtă și a privit doar două conversații. De asemenea, acesta a argumentat că autoritățile naționale beneficiau de o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește maniera în care era folosit sistemul de supraveghere de către poliție.

2. Motivarea Curții

41. Curtea remarcă, în primul rând, că interceptarea și înregistrarea conversațiilor reclamantului cu R.J. și M.D. intră în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență” în sensul art. 8 [a se vedea, printre alte hotărâri, *Craxi împotriva Italiei* (nr. 2), nr. 25.337/94, pct. 57, 17 iulie 2003; *Bykov împotriva Rusiei* (MC), nr. 4.378/02, pct. 72, 10 martie 2009, și *Drakšas împotriva Lituaniei*, nr. 36.662/04, pct. 52, 31 iulie 2012]. Aceasta observă și că, în prezenta cauză, conversațiile respective au fost înregistrate la 20 ianuarie 2003, pe baza unei autorizații emise de un procuror.

42. Curtea a constatat deja că sistemul de autorizare a interceptării comunicațiilor, existent la momentul faptelor din prezenta cauză, nu oferea garanții corespunzătoare și, prin urmare, nu respecta cerințele prevăzute la art. 8, în măsura în care procurorul care autoriza orice supraveghere nu era independent de executiv (a se vedea *Dumitru Popescu*, citată anterior, pct. 71); decizia unui procuror de a intercepta comunicațiile nu era supusă aprobării unui judecător înainte de a fi executată (*idem*, pct. 72); o persoană aflată sub supraveghere nu putea contesta în fața unei instanțe fondul interceptării (*idem*, pct. 74); și nu exista nicio mențiune în legislație privind circumstanțele în care ar trebui să fie distruse transcrierile (*idem*, pct. 79). Deși interceptările din cauzele *Dumitru Popescu* și *Calmanovici*, ambele citate anterior, au fost dispuse din motive de securitate națională, motiv ce nu a fost invocat în prezenta cauză, modul în care au fost efectuate era același în ambele situații. Prin urmare, Curtea consideră că, atunci când a fost inițiată în prezenta cauză, procedura de autorizare a interceptării conversațiilor a fost lipsită de garanțiile corespunzătoare, prevăzute la art. 8.

43. Curtea reiterează că modificările Codului de procedură penală au intrat în vigoare în cursul procedurilor de apel din prezenta cauză și, astfel, permiteau supravegherea mai atentă de către instanțe a interceptărilor conversațiilor telefonice (a se vedea supra, pct. 32, și *Dumitru Popescu*, citată anterior, pct. 82—83). Sistemul existent stabilea o procedură mai riguroasă, cu garanții suplimentare pentru persoanele implicate. Prin urmare, Curtea va evalua doar modul în care aceste garanții au fost aplicate de autoritățile naționale în situația particulară a reclamantului (a se vedea *Klass și alții împotriva Germaniei*, 6 septembrie 1978, pct. 33, seria A nr. 28).

44. În acest sens ea observă că instanțele interne nu au oferit un răspuns complet la obiecțiile repetate ale reclamantului privind legalitatea autorizației și acuratețea transcrierilor. Acestea pur și simplu au remarcat că procesul-verbal întocmit de procuror privind înregistrările a fost anexat la dosar, împreună cu casetele. Instanțele au acceptat, fără a pune la îndoială, refuzul procurorului de a prezenta autorizația (a se vedea supra, pct. 14).

45. Procedând astfel, instanțele interne au lipsit de efect garanțiile prevăzute de noua legislație a statului. În plus, deoarece instanțele nu au examinat legalitatea înregistrărilor sau acuratețea transcrierilor, reclamantul nu s-a putut prevala de posibilitatea de a solicita distrugerea acestora, în temeiul dispozițiilor Codului de procedură penală care au intrat în vigoare de la 1 ianuarie 2004, sau de a solicita despăgubiri pentru interceptare nelegală, în temeiul dispozițiilor generale privind răspunderea civilă delictuală.

46. Pentru aceste motive, Curtea consideră că, în prezenta cauză, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 din Convenție

47. În temeiul art. 6 § 1 și § 3 (d) din Convenție, reclamantul a susținut că instanțele nu au interpretat corect probele și nu

și-au motivat hotărârile. În plus, acesta s-a plâns că acțiunile procurorului, care au culminat cu arestarea sa, au fost nelegale, că R.J. și M.D. au primit instrucțiuni din partea procurorului cum să se comporte și ce să spună în timpul anchetei, că suma pretins primită de acesta ca mită a fost plasată în biroul său și că nu reieșea clar din conversațiile înregistrate de procuror dacă banii erau destinați acestuia sau lui S.D. De asemenea, acesta s-a plâns că procurorul nu a prezentat instanțelor autorizația de interceptare. Acesta a invocat art. 6 § 1 și § 3 (d) din Convenție:

„1. „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. [...]

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

[...]

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării; [...].”

1. Argumentele părților

48. Guvernul a ridicat o excepție preliminară privind neepuizarea căilor de atac interne, susținând că reclamantul nu s-a plâns în fața instanțelor interne cu privire la negarea dreptului său de a prezenta proba cu martori. Acesta a argumentat, în continuare, că reclamantul nu a solicitat prezentarea de probe suplimentare în fața instanțelor de apel. De asemenea a subliniat că reclamantul a profitat de oportunitățile oferite în cursul procedurilor de a contesta autenticitatea transcrierilor și de a se opune utilizării lor; totuși, acesta nu a solicitat efectuarea niciunei expertize a casetelor. În orice caz, acesta a remarcat că transcrierile nu erau singurele probe pe care instanțele și-au întemeiat deciziile.

49. În observațiile sale formulate drept răspuns la cele prezentate de Guvern, reclamantul a arătat că nu a fost audiat niciodată de instanțele care s-au pronunțat cu privire la fondul cauzei sale după casarea primei decizii. Instanțele nu au examinat legalitatea înregistrărilor și acuratețea transcrierilor. Acestea și-au întemeiat deciziile pe probele adunate de procuror sau admise de instanța de prim grad (a cărei hotărâre a fost casată) și nu au examinat probele în mod direct.

2. Motivarea Curții

(a) Principii generale

50. În primul rând, Curtea subliniază că garanțiile consacrate la art. 6 § 3 reprezintă o aplicare specifică a principiului general prevăzut la art. 6 § 1 și, din acest motiv, le va examina împreună (a se vedea, printre multe alte hotărâri, *Deweer împotriva Belgiei*, 27 februarie 1980, pct. 56, seria A nr. 35; *Doorson împotriva Țărilor de Jos*, 26 martie 1996, pct. 66, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-II; și *Artico împotriva Italiei*, 13 mai 1980, pct. 32, seria A nr. 37).

51. În continuare, Curtea reiterează că nu are competența de a soluționa o cerere în care se susține că instanțe interne au comis erori de fapt sau de drept, cu excepția cazurilor în care consideră că astfel de erori ar fi putut implica o posibilă încălcare a unui drept sau a unei libertăți prevăzute de Convenție (a se vedea *Bykov*, citată anterior, pct. 88). În plus, aceasta nu are rolul de a analiza legislația *in abstracto*, ci de a examina modul în care aceasta îl afectează pe reclamant (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Klass și alții împotriva Germaniei*, 6 septembrie 1978, pct. 33, seria A nr. 28).

52. Deși art. 6 garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu prevede nicio normă privind admisibilitatea probelor ca atare, aspect care trebuie să fie reglementat în principal de dreptul național [a se vedea *Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei*, 19 decembrie 1997, pct. 31, *Culegere* 1997-VIII, și *García Ruiz împotriva Spaniei* (MC), nr. 30.544/96, pct. 28, CEDO1999-I]. Prin urmare, nu este de competența Curții să stabilească, ca principiu, dacă anumite tipuri de probe — de exemplu, probe obținute nelegal în sensul dreptului intern — pot fi admise sau dacă reclamantul este într-adevăr vinovat sau nu.

Întrebarea la care trebuie să se răspundă este dacă procesul în ansamblul său, inclusiv modul în care au fost obținute probele, era echitabil. Acest lucru implică examinarea „nelegalității” în cauză și, în cazul în care este vorba de o încălcare a unui alt drept prevăzut de Convenție, natura încălcării constatate.

53. La stabilirea caracterului echitabil al procesului în ansamblul său trebuie să se țină seama dacă au fost respectate drepturile apărării. Trebuie să se examineze în special dacă reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a contesta autenticitatea probelor și de a se opune utilizării lor. În plus, trebuie să se țină seama de calitatea probelor, inclusiv dacă circumstanțele în care au fost obținute pun la îndoială fiabilitatea sau acuratețea acestora (a se vedea *Bykov*, citată anterior, pct. 90).

(b) **Aplicarea acestor principii în cauza examinată**

54. Curtea observă că, în temeiul dispozițiilor relevante ale Codului de procedură penală, instanțele interne au admis ca probe la dosarul cauzei transcrierile conversațiilor telefonice interceptate de procuror.

55. Curtea subliniază că probele nu au un rol prestabilit în cadrul normelor de procedură penală ale statului pârât. Instanțele au libertatea de a interpreta un mijloc de probă în contextul cauzei și în lumina tuturor celorlalte probe prezentate în fața acestora (a se vedea *Dumitru Popescu*, citată anterior, pct. 110). În prezenta cauză, înregistrările nu au fost considerate de instanțe drept o mărturisire clară sau o recunoaștere a faptelor de natură a sta la baza constatării vinovăției (a se vedea *Bykov*, citată anterior, pct. 103).

56. Curtea este satisfăcută că instanțele interne și-au întemeiat deciziile pe elemente de probă solide: au ascultat mărturiile mai multor martori ai acuzării și ai apărării și au folosit ocazia de a analiza pozițiile contradictorii și de a-și explica opiniile cu privire la acestea în cursul examinării cauzei. De asemenea, acestea au motivat respingerea unor noi pretenții ale apărării.

57. În cele din urmă, Curtea constată că, în observațiile sale, reclamantul s-a plâns că nu a fost audiat în persoană de către instanțe în a doua etapă a procedurilor. Curtea ia act, în primul rând, de faptul că reclamantul nu a formulat acest argument în cadrul procedurilor interne sau în cererea inițială prezentată Curții.

58. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie să fie respins în conformitate cu art. 35 § 3 (a) și § 4 din Convenție.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 § 3 din Convenție

59. Reclamantul s-a plâns că a fost arestat preventiv o perioadă de peste zece luni, fără motive relevante și suficiente. În plus, acesta a considerat că instanțele interne nu au ținut seama de situația sa personală și de faptul acesta nu reprezenta niciun pericol pentru ordinea publică.

Plângerea a fost comunicată în temeiul art. 5 § 3 din Convenție, care se citește după cum urmează:

„Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol [...] are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

A. Argumentele părților

60. Invocând Hotărârea pronunțată în *Cauza Wemhoff împotriva Germaniei* (27 iunie 1968, seria A nr. 7), *B. împotriva Austriei* (28 martie 1990, seria A nr. 175) și *Labita împotriva Italiei* (MC) (nr. 26.772/95, CEDO 2000-IV), Guvernul a susținut că, în sensul art. 5 § 3 din Convenție, reclamantul a fost privat de libertate în perioadele 21 ianuarie 2003—18 iunie 2003 și 9 septembrie 2003—1 noiembrie 2003, adică o perioadă de șapte luni și nouă zile în total.

Acesta a declarat că detenția prelungită a reclamantului a fost justificată de probele solide împotriva acestuia, a fost

revizuită la intervale regulate de timp de un judecător și nu a avut o durată nejustificat de mare. Guvernul a făcut trimitere la *Erimescu împotriva României* [(dec.), nr. 33.762/05, 18 ianuarie 2011].

61. Reclamantul a susținut că instanțele interne au prezentat un raționament sumar, în care au folosit o formulare standard pentru deciziile de prelungire a detenției sale, care, în opinia sa, nu a îndeplinit cerințele art. 5 § 3 din Convenție.

B. Motivarea Curții

1. Principii generale

62. Curtea reiterează că o persoană învinuită de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să fie eliberată întotdeauna în cursul procesului, cu excepția cazului în care statul poate demonstra că există motive „relevante și suficiente” care să justifice continuarea detenției. Justificarea oricărei perioade de detenție, indiferent cât de scurtă, trebuie să fie demonstrată în mod convingător de autorități. Prolungirea cvasiautomată a detenției contravine garanțiilor prevăzute la art. 5 § 3 (a se vedea *Tase împotriva României*, nr. 29.761/02, pct. 40, 10 iunie 2008).

63. De asemenea, aceasta reiterează că, în general, atunci când se determină durata privării de libertate pe parcursul procesului, în conformitate cu art. 5 § 3 din Convenție, perioada care trebuie luată în considerare începe de la data la care persoana învinuită este arestată și se încheie la data la care este pronunțată condamnarea, chiar și de către o instanță de prim grad de jurisdicție sau, posibil, la punerea în libertate a reclamantului în cursul procesului penal împotriva sa [a se vedea, pentru o hotărâre mai recentă, *Idalov împotriva Rusiei* (MC), nr. 5.826/03, pct. 112, 22 mai 2012].

64. Curtea a dezvoltat în jurisprudența sa patru justificări fundamentale pentru arestarea preventivă: pericolul ca persoana în cauză să se sustragă, să altereze probele, să repete infracțiunea (infracțiunile) sau să tulbure ordinea publică [a se vedea *Calmanovici*, citată anterior, pct. 93; *Georgiou împotriva Greciei* (dec.), nr. 8.710/08, 22 martie 2011; și cauzele citate în acestea]. În plus, problema privind caracterul rezonabil al unei perioade petrecute în arest preventiv nu poate fi apreciată *in abstracto*. Măsura în care este rezonabil ca un acuzat să rămână în detenție trebuie să fie evaluată în funcție de faptele fiecărei cauze, potrivit caracteristicilor speciale ale acesteia. Prolungirea poate fi justificată într-un anumit caz doar dacă există indicii clare privind o necesitate reală de interes public, care, sub rezerva prezumției de nevinovăție, este mai importantă decât norma privind respectarea libertății individuale, prevăzută la art. 5 din Convenție [a se vedea *Idalov*, citată anterior, pct. 139; *McKay împotriva Regatului Unit* (MC), nr. 543/03, pct. 42 și 45, CEDO 2006-X; și *Bujac împotriva României*, nr. 37.217/03, pct. 68, 2 noiembrie 2010].

2. Aplicarea principiilor în prezenta cauză

65. Curtea remarcă, în primul rând, că reclamantul a fost arestat preventiv pentru prima dată la 21 ianuarie 2003. A fost condamnat în primă instanță la data de 18 iunie 2003, dar condamnarea în cauză a fost desființată prin decizia din 9 septembrie 2003. Detenția reclamantului a fost ulterior prelungită la intervale regulate, până la adoptarea unei hotărâri în primă instanță, la 20 noiembrie 2003.

Prin urmare, presupunând că detenția a continuat în perioada 21 ianuarie 2003—21 noiembrie 2003 și intra sub incidența art. 5 § 3, reclamantul a petrecut în arest preventiv o perioadă de cel mult zece luni în total, în sensul acestei dispoziții (a se vedea *Wemhoff*, citată anterior, pct. 9).

66. Curtea va examina modul în care instanțele interne au prelungit această detenție și dacă au prezentat motive relevante și suficiente pentru deciziile lor.

67. În primul rând, Curtea observă că, în temeiul normelor prevăzute la nivel intern, instanțele au prelungit detenția reclamantului la intervale de treizeci de zile. Reclamantul a contestat sistematic aceste ordine de prelungire a arestului și a solicitat să fie eliberat în cursul procesului.

68. Curtea observă că instanțele interne și-au întemeiat deciziile de menținere în arest a reclamantului în principal pe impactul pretinselor infracțiuni asupra ordinii publice. În acest demers, instanțele au examinat circumstanțele particulare ale cauzei și au furnizat motive specifice, bazate pe situația personală a reclamantului și pe faptul că probele adunate sugerau că acesta săvârșise infracțiunea (a se vedea supra, pct. 10).

69. Trebuie remarcat faptul că motivele prezentate de instanțele interne au rămas aceleași pe întreg parcursul procedurilor (gravitatea infracțiunilor și impactul asupra ordinii publice). Totuși, Curtea consideră că acest lucru era legitim, în special având în vedere perioada relativ scurtă dintre două examinări efectuate de instanțele în cauză privind motivele pentru prelungirea privării de libertate a reclamantului [a se vedea *Medișu împotriva României* (dec.), nr. 5.623/04, pct. 47, 13 noiembrie 2012, și *Georgiou* (dec.), citată anterior]. În plus, raționamentul acestora nu a fost nici succint, nici formulat standard, și a ținut seama de evoluția procesului (a se vedea, *a contrario*, *Begu*, citată anterior, pct. 86, și supra, pct. 10).

70. În lumina circumstanțelor specifice ale cauzei, Curtea consideră că autoritățile interne au furnizat motive relevante și eficiente pentru prelungirea arestării preventive a reclamantului, care, în total, nu a fost excesiv de lungă.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 (a) și § 4 din Convenție.

IV. Cu privire la alte pretense încălcări ale Convenției

71. În cele din urmă, reclamantul s-a plâns că procurorul nu avea competența, în temeiul art. 5 § 3 din Convenție, să îl aresteze la 20 ianuarie 2003. Totuși, Curtea observă că reclamantul a fost adus înaintea unui judecător care a examinat legalitatea privării sale de libertate la 11 februarie 2003. Prin urmare, depunând cererea la Curte în data de 22 octombrie 2003, reclamantul nu a respectat termenul de șase luni în ceea ce privește plângerea sa [a se vedea *Mujea împotriva României* (dec.), nr. 44.696/98, 10 septembrie 2002].

Rezultă că acest capăt de cerere a fost formulat tardiv și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 1 și § 4 din Convenție.

V. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

72. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți

contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

73. Reclamantul a pretins 1.000.000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material, reprezentând salariul care nu i-a fost plătit ca urmare a procesului penal, costul întreținerii familiei sale, cheltuielile efectuate pe durata privării sale de libertate și prejudiciul cauzat de imposibilitatea de a-și găsi un loc de muncă din cauza condamnării sale. De asemenea, acesta a solicitat 200.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

74. Guvernul a susținut că reclamantul nu și-a justificat pretențiile. Acesta a argumentat, de asemenea, că nu există nicio legătură de cauzalitate între pretensele încălcări și pretențiile sale pecuniare. A considerat că cererea sa de despăgubire pentru prejudiciul moral este exagerată și că doar constatarea unei încălcări ar putea constitui în sine o reparație suficientă.

75. Curtea nu identifică nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins; prin urmare, respinge acest capăt de cerere. Pe de altă parte, aceasta acordă reclamantului suma de 4.500 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

76. Reclamantul a solicitat, de asemenea, suma de 9.000 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața Curții, incluzând costul traducerilor, cheltuielile poștale și onorariul avocaților.

77. Guvernul a subliniat că reclamantul nu și-a justificat cererile.

78. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În prezenta cauză, ținând seama de criteriile menționate anterior și de faptul că nu există niciun document care să justifice cheltuielile pretinse, Curtea respinge cererea.

C. Dobânzi moratorii

79. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește art. 8 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 8 din Convenție;
3. hotărăște

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 4.500 EUR (patru mii cinci sute euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral, care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 16 iulie 2013, în temeiul art. 77 § 2 și § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

